

Med ett befriande allvar

Mats Hjelm | Kap Atlantis | Galleri 21, Malmö | T o m 31 december

Glöm Kill Bill. Glöm alla taskigt gjorda konstvideor. Gå till Galleri 21 i Malmö och se sista delen i Mats Hjelm's filmtrilogi *Kap Atlantis*. Den går utanpå det mesta.

Titeln är hämtad från Harry Martinssons rymdepos *Aniara* – en diktcykel om jordens sårbarhet och människans litenhet i ett oändligt universum. Kap Atlantis är en övergiven förgiftad plats på jorden. Med rymdskeppet *Aniara* flyr de överlevande efter en kärnvapenkatastrof från jorden mot planeten Mars. Men *Aniara* kommer ur kurs efter att ha träffats av rymdsten och rymdgrus.

Människorna ombord är dömda att dö i rymden.

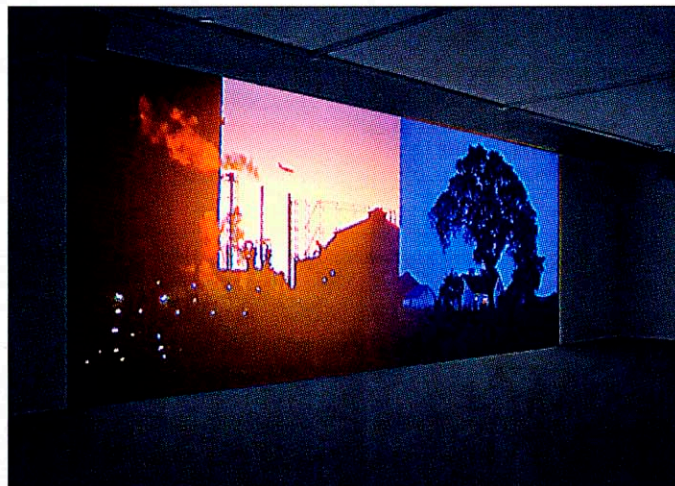
I Mats Hjelm's en timme långa verk kan man då och då höra skådespelaren Ulf Palme läsa ur diktverket. Bilderna flödar på väggen. Ibland tre på rad, ibland som diptyk. Det är som

om dessa textrader ur *Aniara* etsat sig fast i Hjelm's medvetande;

"På så sätt kunde jag i rymden ordna med bilder, skenbart bildande en vägg, en art av bildtapet i tomma intet, jag lät befolka bilderna med skog och mänskenssjöar, eller berg och städer."

Hjelm's bildtapet innehåller mängder med filmsekvenser på just övergivna eller folktomma platser. Öde industritomter och folktomma naturscenerier. Vi befinner oss på randen till en katastrof.

Men Hjelm visar även upp tillvarons skönhet; glödande solnedgångar och naturbilder där månen reflekteras i ett stilla vatten, romantiskt färgade bilder som dock inte känns som slitna schabloner. Vidare; bilder av stadslandskap, en skogskyrkogård, en sjungande clown och mycket annat. Allt är sammanfogat till en poetisk helhet. Utan början, utan slut.

Mats Hjelm's *Kap Atlantis* på Galleri 21 i Malmö är väl värd den timme det tar att ta del av verket.

I de två tidigare delarna av trilogin, *"White Flight"* (1997) och *"Man to Man"* (2000), använde sig Hjelm av klipp från sin fars filmer (han var dokumentärfilmare) och sammanfogade dessa med eget material. Filmerna kan ses som en reflektion över det arv människan för vidare; från far till son, från generation till generation, från människa till människa. Och

arvet är tungt. Ofta smutsigt sett ur en moralisk synvinkel. Men också helt vidunderligt.

Det allvar Hjelm visar med sina filmer känns befriande i en tid av sensationslystnad och tomt effektsökeri. Det är bara att låta bilderna skölja över en och sjunka in i ett meditativt tillstånd.

Conny C-A Malmqvist
conny.malmqvist@spray.se